

הזקן

והשדונים

製復許不錄登權作著
ALL RIGHTS RESERVED.

日本昔晰第七號
瘤取

全 明治十九年四月廿七日印刷
六月一日發行

譯者 ドクトルヘボン

發行者 東京下谷上根岸町十七番地
長谷川武次郎

印刷者 全 京橋竹川町一番地
柴田喜一

Published by T. HASEGAWA, 17 Kami negishi, TOKYO.

לפני שנים חי איש זקן
 שהייתה לו תפיחה גדולה
 בצד ימין של פניו.

יום אחד האיש הלך להרים
לחטוט עצים, אך לקראת ערב
התחיל לרדת גשם ואוח נשבה
כל כך חזק שהוא העדיף
להמתין ולא לחזור עוד הביתה.
מתוך פחד הוא הסתתר בחלול
של עץ ישן.

כשכך ישב ולא יכול היה
להרדם, שמע פתאום קולות
המתקרבים למקום לעץ בו ישב.
הוא חשב "כמה מוזר! חשבתי
שאני כאן בודד בהרים והנה אני
שומע כולות של אנשים רבים."

והוא הציץ מהחלול וראה קהל
של יצורים מוזרים. היו ביניהם
אחדים אדומים, לבושים
בבגדים ירוקים, אחרים שחורים
לבושים באדום. לאחדים הייתה
רק עין אחת, לאחרים לא היה
בכלל פה.

באמת, קשה היה לתאר
את יצורים השונים
והמשונים.

הם הדליקו מדורה שהאירה
כאילו זה יום. הם התיישבו
בשתי שורות מצטלבות
והתחילו להשתעשע כמו בני
אדם רגילים. העבירו קנקן יין
ביניהם וכעבור זמן רבים נעשו
שיכורים לגמרי.

הזקן שכח על הפחד שלו
וחשב "יהיה מה שלא יהיה,
אבל הייתי רוצה לרקוד גם
אני."

והוא זחל מחלול העץ, ועם
הכובע שלו מכסה את פניו
עד האף, ועם הגרזן תקוע
בחגורתו התחיל לרקוד.
השדונים קפצו מרוב הפתעה
"מה זה?" צעקו, אבל הזקן
רקד קדימה ואחורה,
התנדנד הנה והנה והקהל
צחק ונהנה.

אחד הצעירים יותר מבין
השדונים התחיל לשיר ולרקוד
בהנאה. אחרים הצטרפו אליו.
היו שרקדו יפה והיו שלא ידעו
לרקוד.
ופתאום אחד אמר "נכון שאנו
משתעשעים יפה היום, אך
הייתי רוצה לעשות או לראות
דבר מה שונה הלילה."

הם אמרו "כמה יפה
רוקד הזקן הזה. בוא,
תצטרף לשמחתנו. ורק
תתן לנו קודם ערבון
כלשהו שתחזור אלינו
עוד פעם."

אבל תוכלו לקבל אותה, או אולי
עין שלי או אפי, אם תרצו."
אז השדים תפסו את התפיחה
והורידו אותה מפניו בלי
שהרגיש כאב כלשהו. הם שמרו
אותה כדי להבטיח שהוא יחזור
אליהם.
השחר התחיל כבר להבקיע,
הציפורים צפצפו כבר והשדונים
נחפזו ונעלמו.

הם התייעצו ביניהם והחליטו
שהערבון שאותו הם מחשיבים
ביותר הוא התפיחה המוזרה שלו
על פניו.
"התפיחה הזו היא כבר זמן רב
אצלי" ענה להם הזקן "ולא
אפרד ממנה אלא למטרה טובה.

בשכנות לזוג הזקנים חי עוד
איש זקן אחד, גם הוא עם
תפיחה על פניו, אך בצד
השמאלי. כששמע איך שכנו
התפטר מהתפיחה שלו החליט
שגם הוא ינסה להתפטר ממנה
באותה הדרך. לכן יצא בערב
והסתתר בחלול העץ בהמתנה
לבואם של השדונים.

הזקן מישש את פניו והרגיש
שהם חלקים ומהתפיחה נעלמה
כאילו לא הייתה. הוא לא חטב
יותר עצים אלא רץ מהר הביתה.
אשתו ראתה אותו ללא בליטת
פניו וקראה בהפתעה "מה קרה
כאן? איך קרה לך דבר כזה?"
והוא סיפר לה על אירועי הלילה..

ואמנם השדונים באו, כפי שסופר
לו. הם התיישבו, שתו יין
והשתעשו והזקן, מלא פחד יצא
מהחלול.
השדונים בירכו אותו ואמרו "הנה
חזר האיש הזקן. הבה וירקוד לנו
שוב." אך הזקן לא היה נועז כמו
שכנו, ורקד בפחד גדול. לכן
השדונים התחילו לצעוק "אתה לא
יודע לרקוד בכלל. הריקוד שלך
נעשה כל פעם גרוע יותר. איננו
רוצים אתך כאן יותר ונחזיר לך את
הערבון שנתת לנו קודם."
אחד השדונים הביא את התפיחה
ושם אותה על לחי הימנית של
הזקן. וכך הזקן חזר הביתה עם
תפיחה בכל צד של פניו.

